

ကလောင်စုံ
တောင်ညိုရွှေမ မျက်ရည်ကျသည့်

အပါအဝင်

ရသဝတ္ထုတိုများ စုစည်းမှု

မိုးကျော

ကျွန်းစဉ်မြေစောက်

ထွဋ်ခေါင်

ဂေါယာမြေစောင်း

မင်းရှိန်အောင်

မင်းရွှေမင်း(တောင်ကုတီ)

တင်မြင့်ဦး(သံတွဲ)

ညိုဘန်း(လေးဝတီ)

ခိုင်ဇာထွန်း(ကျောက်ဖြူ)

အောင်ထက်ခိုင်(စန်)

မွန်(ကျောက်ဖြူ)

ကျော်မြိုးလွင်

ခင်မောင်ဝင်း(စစ်တွေ)

မင်းဟိန်းထိပ်

ဆရာဖိုးကျော့၏ အမှာ စာ

ဤ "တောင်ညိုရိုးမ မျက်ရည်ကျသည်" ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်တွင် ညီကိုရောင်းရင်း စာရေး ဆရာများက အမှာ စာရေးပေးပါဟု ဆိုလာကြသောအခါ မိမိပြုံးမိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော် ကာလတစ်ခုကိုလည်း သတိရမိ၍ ဖြစ်သည်။ မိမိစာအုပ်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ မည်သည့် စာရေးဆရာ၏ စာအုပ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် မိမိ "အမှာ စာ"ဆိုသော စာကို မရေးချင်သော အကြောင်းမှာ စာဖတ်သူများအား ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အမှာ ရေးသူက တစ်စုံတစ်ခု အသိပေးလိုက်သောအခါ စာဖတ်သူများ သည် ထိုအမှာ စာ၏ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် မိမိ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်များ ဝေဝဝါးဝါး ဖြစ်ကုန်တတ်ကြ ၍ ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ ပထမဦးဆုံး လုံးချင်း "မြေဆီမဲမဲ သွေးရဲရဲ" စာအုပ်တွင် ထုတ်ဝေသူ ဦးနီ (သင့်စာပေ) တိုက်က မိမိကို အမှာ စာ ရေးခိုင်းသည်။ မိမိက "ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် မရေးဘူး"ဟု ငြင်းသည်။ ထိုအခါ သူက အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြော၍ မိမိကို ဖျောင်းဖျာသည်။

ထိုခေတ်က လုံးချင်းဆိုလျှင် နာမည်ရ စာရေးဆရာကြီးများ ပင် နှစ်ကျပ်တန်သာ အထုတ် များကြသည်။ ရှည်လျှင်လည်း အတွဲခွဲ၍ ပ-ဒု-တ ထုတ်ကြသည်။ မိမိလုံးချင်းစာအုပ်မှာ ငါးကျပ်တန် ထိုခေတ်အရ အထူကြီး။ ထိုသို့အတွဲဖြင့် ခွဲထုတ်မည်ဆိုသဖြင့် မိမိက လက်မခံသဖြင့်

မိမိစာအုပ်မှာ တိုက်သုံးလေးတိုက်ပြောင်း လာပြီး သင့်စာပေတိုက်ကို ရောက်လာသည်။ ။ ဦးနီကတော့ တစ်အုပ်ထဲ ထုတ်မည်။ သို့သော် လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် တစ်ခါမှ မထုတ်ဖူးသေးပေ။ စာရေးဆရာ မျက်နှာစိမ်း လူသစ်ကို ငါးကျပ်တန် ထုတ်မည်ဆိုသောအခါ စာရေးသူကိုယ်တိုင် အမှာစာရေးပေးပါဟု ဆိုသည်။ ။

တိုတိုပြောရလျှင် မိမိလည်း မိမိယုံကြည်ချက်နှင့်အတူ ရေးမပေးဘဲ တင်းထားသည်။ ။ ထုတ် ချင်ထုတ် မထုတ်ချင်နေ။ အမှာ စာရေးမပေး။ မိမိကို ဘယ်လိုမှ ပြောမရသောအခါ မိမိအကြောင်းကို မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ချီးကျူးရေးသားဖူးသော ဆရာမောင်သာရဆီက အမှာ စာလေးတောင်းပေးပါဟု ထုတ်ဝေသူက ဆိုလာပြန်သည်။ ။ ထိုအချိန်ထိ မိမိက ဆရာမောင်သာရကို မမြင်ဖူး။ သည် တော့ "ကျွန်တော်နဲ့ မှ မသိတာ ဦးလေး ဘာသာဦးလေးသွားတောင်း"ပြောတော့ "မင်း တော်တော်ခွကျတဲ့ အကောင်။ မင်းအကြောင်း သူဒီလောက် ချီးကျူးရေးထားတာ မင်းသွားတောင်းတော့ ပိုကောင်း တာပေါ့။ သူ့အထဲမှာ မင်းကို တွေ့ချင်လို့ မြဝတီက အယ်ဒီတာတွေကိုတောင် ကြုံရင် မိတ်ဆက်ပေး ပါလို့ စာထဲထည့်ရေးထားတာပဲကွ။ မင်းသွားတောင်းတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့"ဟု ဆိုသည်။ ။

သင့်စာပေတိုက်မှ ဦးနီကား လူတစ်မျိုးပင် စာရေးဆရာကိုလည်း "ဆရာ"ဟု တစ်ခါမှ မပြော။ မိမိထက် သမ္ဘာရင့် ဝါရင့်ဆရာကြီး ဗန်းမော်တင်အောင်တို့ ဆရာမြသန်းတင့်တို့ ကိုပင် တစ်ခါမှ ဆရာဟု ခေါ်ပြောသည် ကို မိမိ မကြားဖူး။ ကိုနိုင်ဝင်းဆွေနှင့် မိမိတို့ ကိုမူမင်းနှင့် ငါနှင့် ပြောသည် ။ ဦးဆုံး "ထီလာဇော်လင်း"နှင့် မိမိဆီ စာမူလာတောင်းစဉ်ကလည်း ပြောပုံကိုကြည့်ဦး "မင်းဆီမှာ စာမူ ကောင်းတစ်ပုဒ်ရှိတယ် ကြားလို့ ဒီကောင် (ထီလာဇော်လင်း)ကို ငါသွားတော

င်း ခိုင်းတာ ကြာလှပြီ။ ဒီကောင်က ကိုသိန်းလွင်တို့ ဆရာမကြီးတို့ ဆီ မင်းစာမူနဲ့ မျက်နှာသွားလုပ်သေး တယ်။ သူတို့ က အတွဲနဲ့ ခွဲထုတ်မယ်။ မင်းကလည်း လက်မခံတော့မှ ငါ့ကိုလာပြောတာ။ ငါကလည်း အချစ်ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေ ထုတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ဆီမှာ ဝတ္ထုထုတ်တဲ့ စာရေးဆရာဆိုလို့ ကိုတင် အောင်ရယ် (ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်) ကိုမြသန်းရယ် (ဆရာမြသန်းတင့်) နိုင်ဝင်း (နိုင်ဝင်းဆွေ) ရယ်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ခုမင်းစာမူ ငါထုတ်မလို့ လာယူတာ"ဟု ပြောသည် ။

အမှန်က သူသည် စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာများကို မိမိ၏ အပေါင်းအသင်း၊ သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေလို သဘောထားသည် ။ မိမိနှင့် ကိုနိုင်ဝင်းတို့ ကိုလည်း တူသားလို သဘောထားပြီး ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ဆက်ဆံသည် ။

ဤစာမူမှာ သူပြောသလို စာပေတိုက်နှင့် တိုက်သုံးတိုက်လည်လာသော စာမူဖြစ်သဖြင့် ဤ တစ်ခါတော့ မိမိက လိုက်လျောလိုက်ရသည် ။

ထိုစဉ်က ဆရာမောင်သာရသည် ကုန်ဈေးတန်းလမ်း အမှတ် (၆၅)မှာ နေသည် ထင်၏။ "ရင်ခုန်သံနည်းနည်းမြန်သည် "ကိုလည်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် စိုင်းပြင်းနေသည် ။ စာပေနယ်လုံးချင်း လောကတွင် "မတ်တတ်ရပ်လို့ လမ်းမှာ ငို" (အမျိုးသားစာပေဆုရစာအုပ်) "ကျဉ်တုတ်ခံဝံ့ မခံဝံ့"၊ "ရှင်ဘုရင်နှင့် ညားတော့ မိဖုရား" စသည် တို့ နှင့် လုံးချင်းလောကတွင် တံခွန်ထူနေသူ။

မိမိစာအုပ်အတွက် အမှာ စာတောင်းရန် ဆရာမောင်သာရဆီ စုံစမ်းပြီး ရောက်သွား၏။ မိတ်ဆက်ပြီး မိမိလုံးချင်းစာအုပ်ထုတ်ရန် ဆရာဆီက အမှာ စာလာတောင်းပါကြောင်းပြောတော့ "ဘယ်တိုက်က ထုတ်မှာ လဲဟု မေး၏။ သင့်စာပေတိုက်ကပါဆရာ"ဟု ပြောတော့ "ကော

င်းတယ်။ ဦးနီက လူရိုးလူကောင်းပါ"ဟု ဆိုသည် ။ ပြီးတော့ ဘာမပြော
ညာမပြောနှင့် သူစလွန်းကားဖြူလေး နဲ့ မိမိကို လုပ်သား သတင်းစာတို
က်ခေါ်လာသည် ။ ဆရာကြီးတက်တိုး ဆရာအောင်ဗလ၊ ဆရာ
သာကဒိုးတို့ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ ဆရာသာကဒိုးက မိမိအကြောင်း
သတင်းစာထဲ ရေးထားဖူး တော့ လူချင်းတွေ့ရသောအခါ ပိုရင်းနှီးသွား
သည် ။

ပြီးတော့ မိမိအား ဆရာမောင်သာရက ဦးနီဆီ ခေါ်ချလာ၏။ "ဘယ်
လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့ သူ့စာကို ကျုပ်ကြိုက်လို့ ခင်ဗျားလုံးချင်းထုတ်မယ်
ဆိုတော့ ဝမ်းသာလို့ လိုက်လာတာ။ ဘယ်မှာ လဲ မျက်နှာဖုံးအပ်ပြီးပ
လား၊ ကြည့်ရအောင်ဆိုတော့ ဦးနီက မျက်နှာဖုံးကို ထုတ်ပြသည် ။
ကြော်ငြာ လုပ်ပြီးပလားဟု မေး၏။ ဒီမျက်နှာဖုံးနဲ့ ပဲ ကြော်ငြာမလားလို့
ဆရာ"ဟု ဦးနီကပြောတော့ "ခင်ဗျား မျက်နှာလုံးက သေတယ်ဗျာ။ သူ
ကို ကျုပ်က လုံးချင်းမှာ လည်း အောင်မြင်စေချင်တယ်လို့ နော်။
ကြော်ငြာ ကျုပ်လုပ်ပေးမယ်။ အဖောင်ဘယ်လောက်ရှိလဲ"ဟု မေးပြီး
စာတစ်ရွက်နှင့် ခဲတံတောင်း ပြီး ဦးနီရှေ့တွင် တွက်သည် ။

ထိုစဉ်က ဆရာမောင်သာရ၏ စာအုပ်ကြော်ငြာမှာ ကြေးမုံသတင်း
စာတွက် တစ်မျက်နှာ အပြည့် ကြော်ငြာသည် ။ မိမိစာအုပ်အတွက် သ
တင်းစာကြော်ငြာကို သူလုပ်ပေးမည် ဖြစ်သဖြင့် တွက်ချက်ပြီး ဦးနီဆီ
တွင် ကျသင့်သော ပိုက်ဆံကို ချက်ချင်းတောင်းသည် ။ ပြီးတော့
"ကြော်ငြာ ပန်းချီအပ်ဖို့ ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်"ဟု ပြော၍ ဆရာဦးနီက

-
"ဆရာ သူက လုံးချင်းမှာ မျက်နှာစိမ်းဖြစ်နေတယ်။ ခုမှ စပြီး လုံးချ
င်းထုတ်မယ်။ စာအုပ်က လည်း ငါးကျပ်တန်ဆိုတော့ ဆရာ အမှာ စာ

လေးတော့ ရေးပေးပါ"ဟု ပြောသည်။ ။

"သူ့ကို စာရေးဆရာတွေကပါ စာရေးဆရာဖြစ်ပြီလို့ အသိအမှတ်ပြုထားကြတာ။ ကျုပ်သိရ သလောက် သူ့ပရိသတ်လည်း ရှိပါတယ်။ ဘယ်လူ့ အမှာ စာမှ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျား ရဲရဲသာထုတ်။ ခင်ဗျား မနစ်နာရဘူး ။ ကျုပ် ရဲရဲကြီး တာဝန်ယူရဲတယ်။ သူ့ကလောင်ကို ကျုပ်တို့ ယုံကြည်တယ်"

ပြောပြီး ပြန်သွားသည် ။ သူ့အရှိန်အဝါကြောင့် ဦးနီကလည်း နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့။

ယခုလည်း ဤစာအုပ်တွင် ရေးသားကြသော စာရေးဆရာများမှာ မဂ္ဂဇင်းအစောင်စောင်တွင် ရေးသားနေကြသော ဆရာများ ဖြစ်သဖြင့် ရသစုံ၊ အကြောင်းအရာစုံတို့ ကို ဖတ်ရှုကြရမည်ပင် ဖြစ်သဖြင့် အမှန်က အမှာ စာပင် အထူးမလိုပါ။ ဆရာ ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်ဆိုလျှင်လည်း အမျိုး သားစာပေဆု စာပေဗိမာန်စာမူဆု အကြိမ်ကြိမ်နှင့် ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ စာမူဆုလည်း ရထားသူဖြစ် သဖြင့် မိမိ၏ အမှာ စာမှာ မရောင်ရာ ဆီသွားလူးသလို ဖြစ်သွားလျှင်တော့ ခွင့်လွှတ်ကြပါဟု သာ. . .။

ဖိုးကျော်
(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

နှလုံးသားလေပြေထဲက မေတ္တာစကား

စာရေးသူ၏ ရင်ထဲ၌ နိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်တစ်ခု မက်နေခဲ့သည် မှ အတော်ကြာပါပြီ။ အိပ်မက်ထဲက ဖြစ်စဉ်တရားများကို ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်သို့ နွေးထွေးစွာခေါ်ယူရန် အာလယလည်း ပြင်းပြခဲ့ပါသည်။ ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ နေ့တစ်နေ့၏ မနက်ခင်းတွင် ဖြစ်ပါ၏။ အနောက်ရိုးမတောင် တန်းကြီး၏ အရှေ့ခြမ်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသော တစ်နည်းအားဖြင့် မြန်မာ့မြေ၏ စီးပွားရေးမြို့တော် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိနေကြသော ရိုးမအနောက်ခြမ်းဖွား ဝတ္ထုရေးဆရာများကို စာရေးသူ၏ အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ။ ဆရာ မောင်ပေါ်ထွန်း (မာန်အောင်မြို့နယ်ဇာတိ)၊ ဆရာ ဖိုးကျော့(ကျောက်ဖြူမြို့နယ်ဇာတိ)၊ ဆရာ အဏ္ဏဝါစိုးမိုး (ဝှံမြို့နယ်ဇာတိ)၊ ဒေါက်တာ စံလှကျော် (မင်းပြားမြို့နယ် ဇာတိ)၊ ဆရာ ထွဋ်ခေါင် (မာန်အောင်မြို့နယ်ဇာတိ)၊ ဆရာ မင်းရှိန်အောင် (ကျောက်ဖြူမြို့နယ် ဇာတိ)တို့ ရောက်ရှိကြပါသည်။ ။

စာရေးသူက ရိုးမအနောက်ခြမ်းဖွား (အရှေ့ရောက်ရော အနောက်ကျန်ပါ) ဝတ္ထုရေးသူများ အားလုံး စုပေါင်းပြီး ရသဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တစ်အုပ် ထုတ်ဝေလိုကြောင်း ဆန္ဒသဘောထားကို သွေးညှိလက်ကမ်းလိုက်ပါ၏။ ရိုးကျော်သည် ဖြစ်စေ၊ မကျော်သည် ဖြစ်စေ အကုန်လုံးမှာ တိုင်းရင်း သား ညီအစ်ကို သွေးချင်းများ ပင် မဟုတ်ပေတုံလော။ (အမှန်တော့ ရိုးမအရှေ့ခြမ်းသို့ ရောက်ရှိလာ ကြသော စာရေးသူ ရခိုင်သားအ

များ စုမှာ ဘဝစေရာ လွင့်ပါလာကြသူများ ပင်ဖြစ်ကြသည်။)

စာရေးသူ၏ တင်ပြချက်ကို မှန်ကန်သော တွေးခေါ်မှုဟု နှလုံးပိုက်ပြီး အဇ္ဈတ္တအရောင်ချင်း ထပ်တူဖြစ်သွားကြကာ လက်ဝါးချင်း ပြိုင်တူ ရိုက်လိုက်ကြသည်။ ။ ဤတွင် ဝတ္ထုရေးဆရာတို့ ၏ လိပ်စာ၊ ဖုန်း နံပါတ်တို့ ကို ကြိဖန်ရှာဖွေကြပြီး မိမိတို့ ၏ ဒေသနောက်ခံဖြင့် ရသဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ် စီ ရေးသားပေးပို့ကြရန် စာမူတောင်းခံခဲ့ကြပါသည်။ ။

စာရေးသူများ ထံမှ စာမူ ၁၅ ပုဒ် တိတိ ရရှိလာခဲ့ပါသည်။ ။ ဤတွင် အချို့သော ဝတ္ထုများမှာ ဝတ္ထုတိုဟု ဆိုသော်လည်း စာမျက်နှာ ၁၇ မျက်နှာ၊ ၁၈ မျက်နှာထိ ဖြစ်နေကြသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ ။ သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် မူလဆိုလိုရင်း ရသ မပျောက်အောင် ပြုပြင်သင့်သည် တို့ ကို ပြုပြင်ခဲ့ရသည် လည်း ရှိပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ကို ဆရာကြီးလုပ်သည် ဟု သဘောမထားကြဘဲ မလွဲမရှောင်သာ၍ သာ ပြုပြင်ကြရခြင်း ဖြစ်ပါသဖြင့် သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အပေါ် အလေးအနက်ထားပြီး စာမူများ ပေးပို့ကြသည့်အတွက် ကလောင်မိတ်ဆွေ သွေးချင်းများကို အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိနေပါကြောင်းကိုလည်း ပြောကြားလိုပါသည်။ ။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံး၏ ခေါင်းစီးကိုလည်း သမ္ဘာ့ရင့်ဝါရင့် ဆရာဇိုးကျော့ကပဲ ရွေးပေးခဲ့သည်။ ။ ဆရာ့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူး အထူးတင်ရှိကြပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ အနေဖြင့် ဤသို့ ဆောင်ရွက်ကြခြင်းမှာ အကျိုးအမြတ်ကိုလို၍ လုပ်ဆောင်ကြ ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သွေးချင်းညီအစ်ကို ကလောင်မိတ်ဆွေချင်း သွေးညှိလက်တွဲခြင်း၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အားကိုးခြင်း၊

လေးစားခြင်းတို့ ကို ပြသလိုခြင်း၊ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသ၏ သဘာဝ
နောက်ခံနှင့် ပြည်သူ့ဘဝစစ်ကို ပြည်ထောင်စုဖွား တိုင်းရင်းသားတို့
အား မျှဝေခံစားစေလိုခြင်း စသော အကြောင်း တရားများကို
အခြေခံကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပါရစေ။

ယခု ပုံဖော်ထုဆစ်လိုက်သော "တောင်ညိုရိုးမ မျက်ရည်ကျသည် နှင့်
အခြားရသဝတ္ထု တို့များ "စာအုပ်ကို ဖြန့်ချိရာတွင် ကုန်ကျစရိတ်မျှ ပြ
န်ရသည် ဟု ဆိုပါလျှင် ဒုတိယ ခြေလှမ်းအဖြစ် နောက်တစ်အုပ်ကို ဆ
က်လက်အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ပထမအကြိမ် လိပ်စာမသိ၊ ဖုန်းနံပါတ် မရ၍ စာမူတောင်းခံခြင်း
မပြုလိုက်ရသော ဝတ္ထု ရေးသူများ အနေဖြင့်လည်း ဒုတိယစာအုပ်တွင်
ပါဝင်ကူညီ အင်အားဖြည့်ပေးကြပါရန် စေတနာ မှန်သော မနုသီဖြင့် အ
လေးအနက်ထား၍ ဖိတ်မန္တက ပြုအပ်ပါသည်။ ။

**လေးစားစွာဖြင့်
ကျွန်းစဉ်မြေစောခက်
(စာပေဆုများ ရှင်)**

မနိုးဦး မင်းထက်နိုင်

မိုးတော့

နှလုံးသားသံကနီလနီကာ

နှလုံးသား သံကန့်လန့်ကာ

တစ်နေ့မနက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကအပြန် မိဖြူတို့ အမေကို အင်းစိန်ဈေးရှေ့မှာ မမျှော် လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိ ပါတယ်။ သူက တော့ ကျွန်တော့်ကားကို မှတ်မိပုံမရဘူး။ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နဲ့ (၈) ကားဂိတ် ဘက်က လျှောက်လာပါတယ်။ မိုးတွင်းဆိုတော့ ထီးဟောင်း တစ်ချောင်းကို နံတောင်းကြားညှပ်လို့ ။ နောက်လက်တစ်ဖက်ကတော့ ကြိမ်ခြင်းလေးတစ်လုံးကို ဆွဲလာတယ်။

သူ့ရှေ့ ကျွန်တော့်ကားထိုးရပ်လိုက်တော့ "အမေ့ဗုဒ္ဓေါ" ဆိုပြီး လန့်သွားတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရလို့ ကြက်သေသေသွားတယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အားတုံ့အားနာ မျက်နှာမျိုးဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကျွန်တော် မှတ်မှတ်ရရ မြင်လိုက်ရခြင်းပါပဲ။

"အဒေါ်၊ နေကောင်းတယ်နော်"

ကျွန်တော့်ကို မလုံမလဲ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် စတင်နှုတ်ဆက်လိုက် တယ်။

"နေကောင်းပါတယ်ကွယ်..."

သူ အသံနှင့်တင့်တင့်နဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

"အဒေါ် ခု ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"သ...သမီးဆီကိုပါ"

"ဪ...ခု မိဖုရားနဲ့ တွေ့ဖို့ သွားတာလား"

"ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်..."

အဒေါ်ကြီးရဲ့ အသံဟာ ဆို့နှင့်ပြီး မျက်ရည်လည်း ဝဲလာပါတယ်။

"ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ကဲ...ကားပေါ်တက်ပါ အဒေါ်"

ကျွန်တော် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို မယုံသလို၊ အံ့ဩသွား သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ခဏ အကဲခတ်ကြည့်နေသေးတယ်။

"ကဲ...အဒေါ်၊ ကားပေါ်တက်ပါ၊ အတော်ကြာရင် မိုးရွာလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ တက်ပါ"

"မောင်ထွန်း၊ လူလေး...လူလေး...နေပါစေကွယ်...အဒေါ် သွားတတ်ပါတယ်၊ သွားနေကျပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဒါကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ မိဖုရား ထောင်ထဲရောက်နေတာ တစ်နှစ်တောင် ကျော်ပြီပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း မိဖုရားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"မင်း...မင်း ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အဒေါ်ပြောရတာပါ လူလေးရယ်"

"အိုး...အဒေါ်ကလည်း မဟုတ်တာ၊ လာပါ၊ ကားပေါ်တက်ပါ၊ အတော်ကြာ မိုးရွာနေဦး မယ်"

ကျွန်တော်က အတင်းအကျပ် ပြောတော့မှ မိဖြူအမေ အဒေါ်ကြီးခမျာ ကားပေါ်တက်ရဲရှာပါ တယ်။ ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်ဘက် ကားမောင်းလာရင်း သူ့ဘေးမှာ ချထားတဲ့ ခြင်းလေးထဲ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်မိပါတယ်။

ခြင်းလေးထဲမှာ ပလတ်စတစ်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ငါးပိကျော်လေး တစ်ထုပ်။ ထန်းလျက် တစ်ထုပ်။ ပဲကြီးလှော်တစ်ထုပ်။ သွေးဆေးက နှစ်ထုပ်။ သနပ်ခါးခဲက နှစ်ခဲ။ ငါးသေးသေးလေး ကြော်က တစ်ထုပ်။ အင်္ကျီလား၊ ထဘီလားမသိတဲ့ အထုပ်လေး တစ်ထုပ်ကို သတိထားမိတယ်။

မိဖြူတို့ အမေ ခြင်းထဲက ထောင်ဝင်စာထုပ်ကို မြင်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နင့်သွားမိပါတယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ထောင်ထဲ ရောက်ခဲ့ဖူးတုန်းက ကျွန်တော့်ထောင်ဝင်စာထုပ်ကို သွား သတိရမိလိုက်လို့ပါ။

ဟိုအရင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျွန်တော်လည်း ထောင်ထဲရောက်ဖူး ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ထောင်ဝင်စာဆိုရင် ဝက်အူချောင်း၊ ဝက်သား၊ အမဲကြော်၊ ကြက်ကြော်၊ ခေါက်ဆွဲ၊ ဒံပေါက်၊ ကြာဇံကြော်၊ ဆိတ်ကလီဇာ၊ ထမင်းကြော် စတဲ့ စားစရာတွေကို တစ်ပတ် တစ်မျိုး အစုံပို့ကြတယ်။ ပဲလှော်တို့ ထန်းလျက်တို့ ဆိုတာ စားကောင်းတဲ့ အရာလို့ တောင် သတိ မထားမိပါဘူး။ မုန့်ဆိုလည်း ဘီစကစ်ကစပြီး ကိတ်ထိ စုံလို့ ပါပဲ။ နို့ဆီ၊ သကြား၊ အိုဗာတင်း၊ မိုင်လို၊ ဟောလစ်ကအစ အိမ်က ထည့်ပေးတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မိဖြူလေးကို သနားပြီး ငှက်ပျောသီး၊ ဘီစကစ်၊ ခေါက်ဆွဲ၊ ဝက်အူချောင်း၊ ကြက်ကင်ပါ ဝယ်ထည့်ရတယ်။ မိဖြူအမေကတော့ "တော်ပါပြီ၊ တော်ပါပြီနဲ့ " တစ်ခုဝယ်တိုင်း တစ်ခါ ပြောနေတယ်။

ကိုယ်ကသာ ထောင်ထဲရောက်ဖူးပေမဲ့ ထောင်ဝင်စာ တစ်ခါမှ မလာဖူးတော့ မိဖြူအမေ နောက်က လိုက်သာလိုက်လာရတယ် ယောင်နနပါပဲ။ အမျိုးသားတစ်တန်း၊ အမျိုးသမီးတစ်တန်း တန်းစီဝင်ကြရတာကို မသိလို့ ဝါတာတစ်ယောက်ဆီမှာ အဟောက်တောင် ခံလိုက်ရသေးတယ်။

ဒါနဲ့ လူအုပ်တွေနောက်က ယောင်နနနဲ့ သံဆန်ကာတွေ ကာထားတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲ လိုက်သွားရတယ်။ မိဖြူတို့ အမေနဲ့ ကျွန်တော်က မိဖြူကို ရှာကြရသေးတယ်။ သူတို့ က သံဆန်ကာ အတွင်းဘက်မှာ တန်းစီပြီး ထိုင်နေကြတာကိုး။

မိဖြူက ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ တော်တော်အံ့အားသင့်သွားပုံပါပဲ။ သူ့အမေနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ကြတော့မှ သူ့ကို လာတွေ့တဲ့ သူ့နည့်သည် ဆိုတာ သိသွားပုံရတယ်။ အစကတော့ ဘယ်သူ့ကို ကျွန်တော် လာတွေ့ပါလိမ့်လို့ သူ စဉ်းစားနေသလိုပါပဲ။ သူ့ရှေ့လာထိုင်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို မိဖြူလေးက သူ့မျက်လုံးလှလှလေးနဲ့ ခဏ တွေ့ကြည့်နေသေးတယ်။

"မိဖြူလေး၊ နေကောင်းလား"

သူက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြရှာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးလှလှထဲက မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိလောက် အောင် ရင်ထဲ ဆို့တစ်သွားမိတယ်။

"သမီး၊ မောင်ထွန်းလေ၊ မှတ်မိတယ်နော်"

မိဖြူက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်း သိကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြရှာပြန်တယ်။

"သမီး၊ မောင်ထွန်းက သမီးစားဖို့ ဒါတွေဝယ်ယူလာတယ်"

သူ့အမေကိုလား၊ ကျွန်တော့်ကိုလား မသိဘူး။ ခေါင်းညိတ်ပြရှာပြန်တယ်။

အအ မလေးဆိုတော့ သူ့ခမျာ စကားမပြောတတ်ရှာဘူး။ ပြောပြန်တော့လည်း ဟိုတုန်းက ဂူးဂူးဝါးဝါး။ ခုတော့ ဂူးဂူးဝါးဝါးတောင် မပြောတော့ဘူး။ ဘာပဲပြောပြော ခေါင်းညိတ်တာရယ်၊ ခေါင်းခါတာရယ်ပဲ သူ့သင်္ကေတ ဖြစ်နေတယ်။ သူများ တွေကတော့ ပြောလိုက်ကြတာ။ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလိုပဲ။ ဆူညံနေတာ။

"သမီး၊ ဘာမှာ ဦးမလဲ၊ အင်္ကျီပါတယ်၊ သနပ်ခါးလည်း ပါပါတယ်၊ ဘာစားချင်လဲ သမီး"

မိဖြူကို သူ့အမေက မေးနေတာ။ "သမီး ဆေးလိပ်မသောက်တတ်တာ အမေသိပါတယ်၊ ဆေးလိပ်ဟုတ်လား"

မိဖြူလေးက သူ့အမေကို ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါ လုပ်ပြနေတာကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တော့ ဝေဒနာတွေ ရင်နှင့်အပြည့် ဖြစ်လာတယ်။ မိဖြူလေး ရင်ထဲက ဘာတွေပြောချင်နေသလဲ၊ ဘာ တွေ မှာ ချင်တာလဲ။ သူများ တွေလို ဖွင့်မပြောတတ်တဲ့ သူ့ဘဝထဲ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ဝင်ကြည့်သိရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကာလမှာ မိဖြူလေး နည်းနည်းပိန်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အလှဟာ သူ့ နေရာနဲ့ သူ လှလျက်ပါပဲ။ မျက်ခုံးလေး ချိုလိုက်ရင် ပိုတောင်လှသေးတယ်။

ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေရင်းက ရုတ်တရက် မျက်လွှာချပစ်လိုက်တာများ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ နင့်နင့်ကြီး ခံစားလိုက်ရတယ်။

"မိဖြူလေး၊ ဘာလို့ ငိုတာလဲ၊ မငိုနဲ့ ၊ မငိုနဲ့ မငိုပါနဲ့ "

ကျွန်တော်က ပြောသာပြောရတယ်။ ကျွန်တော့်အသံကလည်း ငိုတစ်ဝက် အသံဆိုတော့ တော်တော်နဲ့ စကားမဆက်နိုင်ဘူး။ သူ့အမေဆိုတာကတော့ ငိုရလွန်းလို့ မျက်ရည်ရည်တောင် ခန်းနေပြီ ထင်ပါတယ်။

ထောင်ဝင်စာအခန်းထဲက မီးသီးတွေ မှတ်လိုက်၊ ဖွင့်လိုက်လုပ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရ တော့မယ်၊ အချိန်စေ့ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ခေါင်းလောင်းလှုပ်သံကလည်း မြည်လာတယ်။

"မိဖြူလေး၊ ငါတို့ ပြန်တော့မယ်နော်"

သူက လက်အုပ်လေးချီးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြရှာတယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ သူ့ခမျာ မပြောတတ်ရှာဘူး။ လက်လေးပူးပြီး ကန်တော့ရှာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ လက်ပြပြီး ထောင်ဝင်စာခန်းက ထွက်ခွာလာရပါတယ်။ မိဖြူလေးကတော့ သံဆန်ကာတွေကြားမှာ မျက်ရည်ထွေထွေကျပြီး ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် သူ့အမေကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ အိမ်ဟာ (အဲဒီတုန်းက) တာမွေ နတ်ချောင်းက ချောင်ကြားထဲမှာ ဆိုတော့ ကားဝင်မရတာနဲ့ သူတို့ အိမ်အရောက် လိုက်မပို့ခဲ့ရဘူး။ လမ်းထိပ်မှာ တင်မိဖြူလေး အမေကို ချထားပေးခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်ပတ် ထောင်ဝင်စာ ၁၅ ရက် ကိုမေးပြီး ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ အတော်မိုးချုပ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်သလို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်။

"ဒီနေ့ဟာ မော်လီဘစန်းကို မိဖြူလေး ဓားနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်တဲ့ နေ့လိုပါပဲလား"လို့ တောင် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်မိတယ်။

မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ မော်လီဘစန်းကို မိဖြူလေး မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ဓားနဲ့ ထိုးသတ် လိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ နေ့ကလည်း ဒီလိုအချိန်ပဲ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်လာပါတယ်။

အင်္ဂလန်က ပါရဂူ တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆေးကျောင်းသား၊ ဆရာဝန်တွေ ကွင်းဆင်း ကုသနေကြရတဲ့ နေ့ပါပဲ။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာတော့ အိမ်ပေါ်မှာ လူအတော်များများကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တာနဲ့ ဝိုင်းငိုကြတော့တာပါပဲ။ မော်လီဘစန်းရဲ့ အမေ ကျွန်တော့်ယောက္ခမ ရဲ့ ငိုအော်လိုက်တဲ့ အသံကို ခုထိ ကျွန်တော့်နားထဲ ကြားယောင်မိပါသေးတယ်။

"လူကောင်းအချင်းချင်း သတ်တယ်ဆိုတောင် ငါဖြေနိုင်ပါသေးတယ် မောင်ထွန်းရဲ့ ။ ခုတော့ ဇစ္စန္ဒ အအမက ငါ့သမီးလိုလူကို ဓားနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်တယ်တဲ့ ။ ဒီရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးမကင်းတဲ့ အအမကို အိမ်မှာ မထားပါနဲ့ ၊ ကျက်သရေယုတ်တယ်။ စီးပွားလာဘ်လာဘ ပိတ်တယ်လို့ မင်းအမေကို ငါ ခဏခဏ သတိပေးဖူးတယ်။ ခုတော့ ဇစ္စန္ဒ အအမက ငါ့သမီးကို သတ်လိုက်ပြီ၊ မင်းမိန်းမ မော်လီကို အစေခံ အအမက သတ်လိုက်တယ်တဲ့ ၊ မောင်ထွန်းရဲ့ ၊ အရပ်ရပ် နေပြည်တော်ကြားလို့ မှ တော်ကြ . . .ဟီး . . .ဟီး"

ပြောရင်းက မော်လီအမေ တက်သွားတယ်။

ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်ရှုပ်တွေဝေသွားပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ တော့ မီးတောက်သွားသလား ဘာလားမသိ။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိတာတော့ အမှန် ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကို ဒေါသဖြစ်ရမှန်း မသိသလိုပါပဲ။ အိမ်မှာ က မော်လီအလောင်းလည်း မရှိ တော့ဘူး။ ဆေးရုံပို့တာ လမ်းမှာ တင် ဆုံးသွားရှာတယ်တဲ့ ၊ မိဖြူလေးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ရဲစခန်း က ခေါ်သွားပြီတဲ့ ။

မနက်က ကျွန်တော် အိမ်ကအထွက်မှာ မော်လီ ကားနားထိ လိုက်ပို့ပါသေးတယ်။ နှုတ်ဆက် နေကျ အနမ်းတစ်ပွင့်တောင် ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူမ အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်နှစ် ကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မော်လီဘစန်းရဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ရင်သွေး နှစ်လသားလေးလည်း ပါသွားတယ်။ ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား ဘာမှန်းတောင် မသိလိုက်ရပါဘူး။ ရေခဲတိုက်ထဲ သူ့အမေနဲ့ အတူ ရှိနေလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ။

မိဖြူကိုလည်း ရဲကဖမ်းသွားပြီဆိုတော့ အိမ်မှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်ရှာသွားသလိုလည်း ခံစားမိပြန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို မိဖြူ ဘယ်နေ့က ရောက်လည်း ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ၈ တန်း၊ ၉ တန်း စတက်တဲ့ တစ်နေ့နေ့တော့ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီတုန်းက မိဖြူလေးဟာ ဆယ့်တစ်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်လေးပဲ ရှိဦးမယ်။ ဆံတောက်ကလေးနဲ့ အတော်ချောတဲ့ ကောင်မလေး။ အအမလေးသာ ဆိုရတယ် လူရေးလူမှုလည်း တော်တော်သိတတ်တယ် ။ အနေအထိုင်လည်း သိပ်ပီရိတယ်။ အိမ်အလုပ်ဆိုလည်း အားလုံး အမေ မျက်နှာလွှဲရတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ငေးငေးပြီး

နေတတ်တယ်။ ဒါလည်း စကား မပြောတတ်တော့ သူ့လောကနဲ့ သူ သူ့ ကမ္ဘာနဲ့ သူ စိတ်ကူးနေတယ်ထင်တယ်။

စကားသာ ပြန်မပြောတတ်တာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သားအားလုံးရဲ့ စကားကိုတော့ သူ အားလုံးသိတယ်။ နားလည်တယ်။ ဟုတ်ရင် ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ မဟုတ်ရင် ခေါင်းခါပြတယ်။ ဒါ အဓိက သူ့သင်္ကေတပဲ။ အိမ်သားတွေထဲက ဘယ်လူ ဘာဟင်းကြိုက်တယ်၊ ဘယ်လို အပြုအမူရှိတယ် ဆိုတာကအစ သူအကုန်သိတယ်။ ရယ်စရာ မောစရာလေးများ ပြောနေကြရင် အမေ့အနားမှာ ကျုံ့ကျုံ့ယိုယိုလေးထိုင်ပြီး အမေ့လက်တစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ တခစ်ခစ် ရယ်နေတတ်တယ်။ ပြန်သာ မပြောတတ်ပေမဲ့ သူများ တွေ ပြောတာဆိုတာ အကုန် သူသဘောပေါက်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို တစ်အိမ်လုံးက ချစ်ကြတယ်။

တစ်အိမ်လုံးဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်လုံးမှာ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်ပဲရှိတယ်။ မိဖြူလေး ရောက်လာတော့ လေးယောက်ဖြစ်သွားတယ်။ မိဖြူအမေဟာ မိဖြူ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပထွေးနဲ့ နေနေခဲ့ရတယ်။ သူ့ပထွေးက အရက်သမား၊ ဖဲသမားတဲ့ ။ သူ့အဖေက သူငယ်ငယ်ကပင် ဆုံးသွားတယ် ပြောတယ်။

ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ မိဖြူတို့ အမေက စီးပွားဖက် ပြောရမှာ ပေါ့။ အမေအဖေတို့ က ခြံလုပ် တယ်။ ခြံကထွက်တဲ့ သီးနှံတွေကို မိဖြူတို့ အမေအဖေတွေက တာမွေဈေးထဲမှာ တစ်ဆင့်ရောင်း တယ်။ အဲဒါနဲ့ သမီး အအမလေးကို ပထွေးနဲ့ စိတ်မချဘူး အရွယ်လေး ရောက်လာတော့ ဟိုဟာ ဒီဟာ ဘာဘာသာသာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော့်အမေ အဖေတို့ ဆီ လာအပ်ထား တာ။ သမီးမရှိတဲ့ အမေကလည်း ရုပ်ရည်လေး သနားကမားရှိတဲ့ မိဖြူလေးကို စကားမတတ်ပေမဲ့ သနားလို့

လက်ခံထားလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ မိဖြူလေး နေလာ လိုက်တာ ကျွန်တော် မိန်းမရတဲ့ ထိပဲ ဆိုပါတော့။

ကျွန်တော် ဆေးကျောင်းဆင်း။ ဆမရပြီး နောက်တစ်နှစ်မှာ ပဲ မော် လီဘစန်းနဲ့ အိမ်ထောင် ကျပါတယ်။ ဒါလည်း အမေ့သဘောကျ ချွေးမပါပဲ။ အမေ အဖေတို့ နဲ့ မော်လီဘစန်းတို့ အမေ အဖေ တွေက သာသနာ့ရိပ်သာမှာ ဓမ္မမိတ်ဆွေ အချင်းချင်း တရားဆွေးနွေးရင်းက သားရေးသမီးရေး ဆွေးနွေးမိကြရင်း ပေးစားကြတာပါ။ မော်လီဘစန်း ဟာ လှလည်း လှ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလည်း ဖြစ်တော့ ကျွန်တော်လည်း မငြင်းပါဘူး။ အကြောင်းပြစရာမှ မရှိတာ၊ ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောပဲလေ။ သူတို့ က(အဲဒီခေတ်) သိန်းတစ်ရာမက ချမ်းသာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မှာ က ကုက္ကိုင်းက ဥယျာဉ်တစ်ခုပဲရှိ တာ။ အဲဒီခြံကလည်း ကျွန်တော် ဆေးကျောင်းတက်တဲ့ လေးငါးခြောက်နှစ်မှာ ဖွဲ့ရောင်း၊ ဖွဲ့ရောင်းနဲ့ ခြံရယ်လို့ မဆိုစလောက်နဲ့ သစ်သားအိမ်နှစ်ထပ်ကလေးတစ်လုံးပဲ ကျန်ပါ တော့တယ်။

မော်လီဘစန်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အင်းလျားလိပ်မှာ စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ပေးကြပါတယ်။ အားလုံး မော်လီဘစန်းတို့ ဘက်က အကုန်အကျခံပါတယ်။ လက်ထပ်အပြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ နေဖို့ တိုက်နဲ့ ကားလည်း လက်ဖွဲ့ပေးကြပါတယ်။ ကျွန်တော့် အမေ အဖေဘက်က လက်ဖွဲ့တာတော့ အမေ တို့ အစဉ်အဆက် ဝတ်လာတဲ့ ဘိုးဘွားပိုင် စိန်လည်ဆွဲတစ်ကုံးနဲ့ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းပါပဲ။

ကျွန်တော်နဲ့ မော်လီဘစန်းနေဖို့ ရွှေတောင်ကြားမှာ တိုက်တစ်လုံး လက်ဖွဲ့ပေမဲ့ လောလော ဆယ် မနေဖြစ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲက အမေ အဖေတို့ အိမ်မှာ ပဲ နေကြတယ်။ ကျွန်တော် တို့ မှာ က ဒီသား

သမီး၊ သားအဖပဲရှိတာ။ မော်လီတို့ မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုးတွေ က အများ ကြီး။

မှတ်မှတ်ရရ ပြောရရင် ခြောက်ထပ်ကြီးကျောင်းမှာ မင်္ဂလာဆွမ်း ကျွေးတဲ့ နေ့ကစပြီး မိဖြူ လေးက ဝေယျာဝစ္စ ပါဝင်လုပ်ကိုင်ရတယ်။ မင်္ဂလာကိစ္စတုန်းကတော့ စကားမပြောတတ်တဲ့ မိဖြူ လေးကို မော်လီ ဘစန်းအမေက မပါစေရဘူး။ အဲဒီ ဆွမ်းကျွေးနေ့ကစပြီး မိဖြူလေးနဲ့ မော်လီဘစန်း အမေနဲ့ အဆင်မပြေချင်ကြဘူး ထင်တယ်။

မိဖြူလေး ဆွမ်းကျွေးမှာ ဝင်ပါနေတာကို မော်လီဘစန်းအမေက အိမ်ပြန်ပို့ပြီး အိမ်ထဲက ဘယ်မှ မထွက်ရဘူး ပြောတယ်တဲ့ ။ ဧည့်ကောင်း စောင်ကောင်းတွေ မြင်သွားရင် ရှက်စရာတဲ့ ။ သူတို့ က ငွေဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်၊ ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်တွေနဲ့ အမေဖေတို့ ကိုပါ လွှမ်းမိုးထားတော့ အမေအဖေတို့ က လည်း သူတို့ သဘောတော်အတိုင်းပါပဲပေါ့။ ကျွန်တော် ကျတော့လည်း ဇနီးချောလေး မော်လီဘစန်းရဲ့ သဘောတော် အတိုင်းပါပဲ။

မိဖြူရှိနေရင် အိမ်မှာ စီးပွားလာဘ်လာဘ ဆုတ်ယုတ်မယ်။ အရောင်းအဝယ်လည်း မကောင်း ဖြစ်မယ်။ မိဖြူဟာ အအမဆိုတော့ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးမကင်းဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်မှာ မထားဖို့ ထိ မော်လီ ဘစန်းတို့ အမေက ပြောလာတယ်။ အမေက ဘာသာရေးသာ အလေးထားတဲ့ သူမို့ "ဒီသူငယ် မလေးကို ကျွန်မတို့ ကမှ ကြည့်မထားရင် ခမျာ နေစရာ မရှိရှာပါဘူး ကျောင်းအစ်မကြီးရယ်၊ တကယ် လို့ ကျောင်းအစ်မကြီးတို့ ထဲက လက်ခံနိုင်မယ့်သူတွေရင်လည်း ပြောပေးပါ။ အဖိုးအခလည်း မပေး ရပါဘူး။ သူ့စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် သူ့အမေကို ကျွန်မ ပြောပေးလို့ ရပါတယ်။ အလုပ် အကိုင်ကတော့ ကျောင်းအစ်မကြီး မြ

င်တဲ့ အတိုင်းပါပဲဆိုပြီး ဖျောင်းဖျောင်းတယ်"

ကျွန်တော့်မှာ တော့ အမေဖေကို အားနာရ၊ ယောက္ခမကြောက်ရ၊ မိန်းမကြောက်ရဆိုတော့ သူတို့ ကိစ္စထဲ ဝင်မပါမိအောင် မနည်းရှောင်နေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် မော်လီဘစန်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ ပြီးနောက်မှာ မိဖြူလေးကို မော်လီဘစန်း နှစ်ခါရိုက်တယ်လို့ တော့ ကြားမိတယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ တော့ ကျွန်တော်မသိရဘူး။ မော်လီနဲ့ မိဖြူက ရွယ်တူဆိုတော့ မိဖြူစိတ်ထဲ အတေးအမှတ်ထားပါ လိမ့်မယ်။ ကျွန်နဲ့ သခင်ဆိုပေမဲ့ စိတ်ဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိတာကိုး။ အရင်က တစ်သက်လုံးနေလာတာ အိမ်သားတွေဆီမှာ အဆိုအပြော၊ အငေါက်အငမ်းတောင် မခံဖူးတဲ့ သူဟုတ်လား။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီ အခင်းဖြစ်တဲ့ နေ့ကလည်း မော်လီက မိဖြူကို ရိုက်တယ်တဲ့ ၊ အမေ အဖေတို့ က လည်း လူငှားနှစ်ယောက်နဲ့ ခြံထဲဆင်းနေကြတော့ ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာတော့ မသိ လိုက်ဘူး။ မိဖြူရှေ့နေက တရားရုံးမှာ လျှောက်တယ်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တော့ စိတ်ညစ်လို့ ရုံးမသွားဖြစ်ဘူး။

အခင်းဖြစ်တဲ့ နေ့က နိုင်ငံခြားပါရဂူနဲ့ ကျွန်တော်က လည်းကူးရောက်နေတာကိုး။ အိမ်မှာ က သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း။ မိဖြူကိုယ်ပေါ်မှာလည်း အညိုအမည်းရာတွေနဲ့ တဲ့ ။ တရားလိုရှေ့နေက တော့ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ လျှောက်တယ်တဲ့ ။ မိဖြူကတော့ ရှေ့နေမငှားနိုင်လို့ ရှေ့နေ အသင်းကပေးတဲ့ ရှေ့နေပဲတဲ့ ။

တရားရုံးမှာ မင်းကို မော်လီရိုက်တော့ "ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကာကွယ်တာ မဟုတ်လား"လို့ မိဖြူရှေ့နေကမေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်တဲ့ ။ တရားလိုရှေ့နေက "မယ်မင်း မော်လီဘစန်းကို ဓားနဲ့ သေအောင်ကို

သုံးလေးချက် ထိုးသတ်တာမဟုတ်လား"လို့ မေးတော့လည်း ခေါင်းညိတ်ပြ တယ်တဲ့ ။ ဒါကို အမေက မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပြန်လာတော့ ပြောပြပါတယ်။ အမေ့မျက် ရည်က မော်လီအတွက်လား၊ မိဖြူအတွက်လားဆိုတာလည်း ကျွန်တော်မသိပါဘူး။

စိတ်ညစ်လွန်းလို့ အဲဒီရက်ပိုင်းတုန်းက ခွင့်ယူပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အရက်ဘားတကာ လှည့်သောက်ပြီး အမေဖေတို့ အိပ်ကြတော့မှ အိမ်ပြန်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခြံချင်းကပ်က အမျိုး သမီးတစ်ယောက်ကို စစ်တော့လည်း အော်သံကြားလို့ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာကြည့်တော့ မော်လီက သွေးအိုင်ထဲ လဲနေပြီ။ မိဖြူက သားလှီးဓားကိုကိုင်ပြီး မော်လီကို တွေ့တွေ့ဝေဝေ ကြည့်နေတာ မြင်ရ တယ်။ စကားမပြောတတ်တဲ့ သူဆိုတော့ သူလည်း အနားမကပ်ရဲဘူးလို့ ထွက်ဆိုတယ်တဲ့ ။

တိုတိုပြောရရင် မိဖြူကို အအမမို့ သက်သက်ညာညာနဲ့ တရားသူကြီးက ထောင်ငါးနှစ်ချ လိုက်တယ်။ မော်လီတို့ ဘက်က မကျေနပ်လို့ အထက်ရုံးတက်ကြသေးတယ်တဲ့ ။ အထက်ရုံးကလည်း ငါးနှစ်ပဲ အောက်ရုံးအတိုင်း အတည်ပြုပေးတယ်ပြောတယ်။ ခုဆို မိဖြူလေး ထောင်ထဲရောက်နေတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ။

(၃)

မိဖြူတို့ အမေ ပြောလိုက်တဲ့ ထောင်ဝင်စာနေ့ မနက်မှာ တော့ မိဖြူ

အမေကို လမ်းထိပ်က ကျွန်တော် အစောကြီးသွားစောင့်ရတယ်။ မတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော်ကသာ အစောကြီးဆိုပေမဲ့ သမီးဇော နဲ့ အမေကတော့ ဘယ်အချိန်ကပင် ထသွားလိုက်မှန်းမသိဘူး။ အဲဒါကြောင့် အင်းစိန် ထောင်ကို လိုက်သွားရတယ်။ ထောင်ဗူးဝမှာ သွားစောင့်တော့ နာရီဝက် လောက်ကြာမှ မိဖြူတို့ အမေ ထောင်ရှေ့ ကို ရောက်လာတယ်။ သူက ဘတ်စ်ကား အတန်တန်နဲ့ လာရလို့ နောက်ကျသွားတာဖြစ်မယ်။

"အဒေါ်ကလည်း ကျွန်တော် လာခေါ်ပါ့မယ် မှာ ခဲ့သားနဲ့ "

ဆိုတော့ -

"မင်းကို အားနာလို့ ပါ"

ပြောတယ်။ မိဖြူ ထောင်ဝင်စာထုပ်ကိုကြည့်တော့ တစ်နေ့ကအတိုင်း ထူးမခြားနားပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ခဏစောင့်ခိုင်းပြီး မိဖြူအတွက် စားစရာတွေ ဝယ်ရတယ်။

"သမီး၊ နေကောင်းတယ်နော်"

သူ့အမေက မေးတော့ မိဖြူ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုတော့ အံ့ဩတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။

"မိဖြူ"

ကျွန်တော်ခေါ်တော့ မေးဆတ်ပြပြီး မျက်လုံးအကြည့်နဲ့ ထူးတယ်။

"မိဖြူ၊ နေကောင်းအောင် ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နေနော်၊ စိတ်မညစ်နဲ့ "

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အထူးအဆန်းလို ငေးကြည့်နေပြန်တယ်။

"မိဖြူ၊ နင့်ကို ငါ နင့်အမေနဲ့ ပတ်တိုင်းလာတွေ့မယ်။ ငါပြောတာ န င်နားလည်လား"

မိဖြူက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

"မိဖြူ၊ ထောင်ဘယ်နှနှစ်ကျတယ်ဆိုတာ သိတယ်နော်"

လက်ငါးချောင်း၊ ထောင်ပြရှာတယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်တွေ လည်း စီးကျလာတယ်။

"နင် ခု ထောင်ထဲမှာ ဘယ်နှနှစ်နေပြီးပြီဆိုတာ သိတယ်နော်"

မိဖြူက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြီး အဲဒီလက်ကို ခြောက်ခါတိ တိ ချိုးပြတယ်။ တစ်နှစ် နဲ့ ခြောက်လရှိပြီဆိုတဲ့ သင်္ကေတပဲ။ ကျွန်တော် နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေက-

"တစ်နှစ်နဲ့ ခြောက်လရှိပြီလို့ ပြောတယ် လူလေး"

"နင် မကြာခင်လွတ်တော့မယ်၊ ငါပြောတာ နားလည်လား"

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချခေါင်းညိ တ်ပြတယ်။

"နင် ထောင်ကလွတ်လာရင် ငါတို့ အိမ်မှာ ပဲ ပြန်နေရမယ်နော်၊ ဟို တုန်းကလိုပေါ့၊ နေမယ် မလား"

မိဖြူက သူ့ခေါင်းကို တွင် တွင် ခါပြတယ်။ မျက်ရည်လည်း ဝဲလာတ ယ်။

"ငါပြောတာ နင်သဘောမပေါက်သေးပါဘူး မိဖြူရယ်၊ နင့်ကို ရိုက်မ ယ့်လူ မရှိတော့ဘူးလေ၊ မော်လီလည်း သေပြီပဲ၊ သူသေလို့ နင်ထောင်ကျနေတဲ့ ဟာ၊ သေတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာ

တော့ဘူး၊ သိတယ်မလား"

ဒါတော့ သိတဲ့ သဘော ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

"မငိုပါနဲ့ ၊ မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်တော့"

ကျွန်တော် ပြောတော့ မိဖြူ မျက်ရည်သုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်မျက်ရည်တွေကတော့ ကျလာဆဲပါပဲ။

"နင့်အမေ မလာနိုင်တောင် နင့်ကို ငါ အမြဲလာတွေ့မယ်၊ ငါသိတယ်၊ အယူခံနိုင်ရင် နင် လွတ်တော့မှာ ၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ၊ နင်လွတ်မယ့်နေ့ ငါကားနဲ့ လာကြိုမယ်၊ ဟိုတုန်းကလိုပဲ ငါတို့ အိမ်မှာ လိုက်နေရမယ်။ အမေနဲ့ အဖေကလည်း နင့်ကို သိပ်ချစ်ကြတာပဲ၊ နင့်ကို ရိုက်မယ့်လူလည်း ငါတို့ အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး၊ နင်လိုက်နေမယ်မလား"

မိဖြူက ကျွန်တော့်ကို ဘာသင်္ကေတမှ မပြတော့ဘဲ သူ့အမေမျက်နှာကိုပဲ လှမ်းကြည့်နေ တယ်။

"အစ်ကိုထွန်းတို့ အိမ်မှာ လိုက်နေပါမယ်လို့ ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်လေသမီး"

သူ့အမေက ပြောပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ်မပြဘူး။ မျက်ရည်တွေပဲ ကျလာတယ်။

ဒီတစ်ခါ မိဖြူကို ထပ်မေးရမှာ ကျွန်တော် ဝန်လေးသွားမိတယ်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးလို့ မိဖြူ ခေါင်းညိတ်မပြမှာ ကျွန်တော် တွေးကြောက်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ ထပ်မေးဖြစ်တော့ပါဘူး။ နောက် အခေါက်တွေမှာ မေးနိုင်ပါသေးတယ်လို့ ပဲ ဖြေလိုက်ရတယ်။

အချိန်စေ့လို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဖို့ ထတော့ မိဖြူလေးက တောင်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး လက်အုပ်ကလေး ချီပြတယ်။

အမေ အဖေတို့ ကို သတိရကြောင်း၊ ကန်တော့လိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်း ပြောတာပဲလို့ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါတယ်။

ဖိုးကျေ?
